

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 11/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **I&R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k. s.**, Šoltésovej 2, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária MANDUCH, s.r.o., Štefániková 18, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Mestského súdu Bratislava III č. k. B1-37K/15/2019-1398 zo 17. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným uznesením mestského súdu ukladajúcim povinnosť zaplatiť súdny poplatok za konkurzné konanie, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 37K/15/2019 zo 4. apríla 2019, uverejnením v Obchodnom vestníku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 74/2019, začal súd konkurzné konanie proti dlžníkovi obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“). Právne účinky začatia konkurzného konania voči úpadcovi nastali 16. apríla 2019. Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 37K/15/2019 z 10. januára 2020 vyhlásil konkurz na majetok úpadcu a do funkcie správcu úpadcu ustanovil sťažovateľku.

3. Ústavná sťažnosť smeruje proti uzneseniu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu, ktorým mestský súd zaviazal sťažovateľku k povinnosti zaplatiť súdny poplatok za konkurzné konanie vo výške 670 eur. Pri určení súdneho poplatku vychádzal z celkovej sumy výťažku

získaného speňažením majetku úpadcu zo všeobecnej podstaty vo výške 67 000 eur. Považoval za preukázané, že dosiahnutý výťažok bol v celosti pripísaný na účet správcu k 4. júnu 2024. Postupom podľa § 5 ods. 1 písm. d) v spojení s položkou 5 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. zákona o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) mestský súd určil výšku súdneho poplatku v sume 670 eur ako 1 % z výťažku zahrnutého do konečného rozvrhu výťažku zo všeobecnej podstaty.

II. Argumentácia sťažovateľky

4. Z obsahu namietaného uznesenia je podľa sťažovateľky zrejmé, že konajúci súd určujúci súdny poplatok v konkurznom konaní úpadcu vychádzal zo sadzobníka účinného v čase vydania napadnutého uznesenia. Sťažovateľka zastáva názor, že súd mal vychádzať zo sadzobníka účinného ku dňu začatia konkurzného konania voči úpadcovi s účinnosťou k 16. aprílu 2019, keď nezohľadnil aplikovateľný prechodný § 18l zákona o súdnych poplatkoch. K tomu vysvetľuje, že uvedené ustanovenie bolo zaradené do zákona o súdnych poplatkoch zákonom č. 111/2022 Z. z. o riešení hroziaceho úpadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 111/2022 Z. z.“), ktorým došlo k zmene výšky súdneho poplatku z výťažku zahrnutého do konečného rozvrhu výťažku zo všeobecnej podstaty, a to konkrétne zo sadzby 0,2 % na sadzbu 1 %.

5. Sťažovateľka namieta existenciu zjavnej vady napadnutého uznesenia spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení veci, keď na zistený skutkový stav bola aplikovaná nesprávna právna norma, a to namiesto správnej položky 5 písm. b) sadzobníka v znení účinnom do 16. júla 2022 súd aplikoval nesprávnu položku 5 písm. a) sadzobníka v aktuálne účinnom znení. Došlo tak k nesprávne určeniu výšky súdneho poplatku z výťažku zahrnutého do konečného výťažku zo všeobecnej podstaty v sadzbe 1 % (670 eur) namiesto správnej výšky v sadzbe 0,2 % (134 eur) napriek skutočnosti, že konkurzné konanie bolo začaté pred účinnosťou zmeny zákona o súdnych poplatkoch prostredníctvom zákona č. 111/2022 Z. z. V dôsledku toho došlo k zníženiu výťažku zo speňaženia majetku tvoriaceho všeobecnú konkurznú podstatu úpadcu, a tým fakticky aj o priame ukrátenie veriteľov úpadcu o sumu 536 eur bez existencie zákonného rámca, ktorý by postup súdu legitimizoval.

6. Sťažovateľka je toho názoru, že súd nesprávne aplikoval § 18ma zákona o súdnych poplatkoch, z ktorého dikcie vyplýva, že pre aplikáciu predpisov účinných k 1. aprílu 2024 je, pokiaľ ide o určenie výšky súdneho poplatku, nutné, aby boli kumulatívne splnené tri predpoklady, z ktorých dva v prípade sťažovateľky naplnené neboli; (i) aby nebola splnená poplatková povinnosť v čase jej vzniku (k vzniku súdneho poplatku došlo až po 31. marci 2024), a zároveň (ii) aby povinný subjekt neuhradil tento poplatok vo výzve z dôvodu, že súdny poplatok nebol zaplatený v okamihu vzniku poplatkovej povinnosti (súd nevyzval správcu do 31. marca 2024 na úhradu súdneho poplatku). V neprospech aplikácie § 18ma zákona o súdnych poplatkoch argumentuje aj tým, že (ďalšia) novela zákona o súdnych poplatkoch vykonaná prostredníctvom zákona č. 530/2023 Z. z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti so zlepšením stavu verejných financií v znení neskorších predpisov, reguluje maximálny limit výšky súdneho poplatku a žiadnym

spôsobom neupravuje ustanovenie aplikovateľné na prípad určenia súdneho poplatku pri speňažovaní majetku úpadcu. Sťažovateľka k tomu dodáva, že súd mal zohľadniť prechodný § 181 zákona o súdnych poplatkoch upravený skoršou novelizáciou, a to zákonom č. 111/2022 Z. z. upravujúcim nielen výšku sadzby pre výpočet súdneho poplatku, ale aj aplikačný (časový) rámec týchto zmien.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Problematika súdnych poplatkov dosahuje ústavnoprávnu relevanciu z pohľadu záruk rešpektovania základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie spravidla v prípadoch, ak v dôsledku rozhodnutia v otázke súdnych poplatkov dochádza k nedovolenému obmedzeniu práva na prístup k súdu, napr. v dôsledku neprimeraného poplatku (rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Kreuz v. Poľsko, č. 28249/95, Kata v. Poľsko, č. 9590/06, Ilic v. Rumunsko, č. 26061/03).

8. Sťažovateľka však nenamieta aspekt obmedzeného, resp. zamedzeného práva na prístup súdu. Jej argumentácia o porušení práva na spravodlivý súdny proces napadnutým uznesením mestského súdu je zameraná hlavne na tvrdenú arbitrárnosť v postupe mestského súdu a napadnutého rozhodnutia v dôsledku ústavne nesúladnej interpretácie a aplikácie prechodného § 18ma zákona o súdnych poplatkoch s následkom neprimeraného krátenia výťažku dosiahnutého v konkurze, resp. negatívneho dopadu na oprávnené ekonomické záujmy konkurzných veriteľov úpadcu. Preto sa domáha aplikácie iného, z hľadiska výšky súdneho poplatku priaznivejšieho prechodného ustanovenia (§ 181 zákona o súdnych poplatkoch).

9. V danej veci ide o situáciu, keď konkurzné konanie, resp. vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu nastalo počas pôsobenia skoršej právnej úpravy zákona o súdnych poplatkoch a ktoré pretrváva aj počas pôsobenia novej, resp. novelizovanej právnej úpravy účinnej od 1. apríla 2024. Modalita prechodného ustanovenia § 18ma k úpravám účinným od 1. apríla 2024 v posudzovanom zákone určuje režim spolupôsobenia skoršieho a neskoršieho práva pomerne jednoznačne v tom zmysle, že konania začaté za pôsobnosti skoršej právnej normy sa budú spravovať ustanoveniami nového, neskoršieho zákona.

10. Po prieskume obsahu napadnutého uznesenia, ako aj uznesenia o vyrubení súdneho poplatku je aj bez potreby detailného opakovania právnych záverov v nich vyjadrených možné vyhodnotiť, že mestský súd nevyrubil súdny poplatok svojvoľne (por. v bode 3 tohto uznesenia opísaný právny základ napadnutého uznesenia mestského súdu, *pozn.*), ale s rešpektom k zmyslu a účelu explicitnej právnej úpravy, ktorým je aplikovať predpisy o výške poplatkov účinné od 1. apríla 2024 aj na konania začaté a úkony navrhnuté do 31. marca 2024 (m. m. IV. ÚS 307/2024, IV. ÚS 442/2024). Keďže výklad súdu nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať. Ostatná sťažnostná argumentácia v prospech aplikácie inej, na vec sťažovateľky neaplikovateľnej prechodnej právnej normy v § 181 zákona o súdnych poplatkoch nie je spôsobilá spochybniť ústavnosť napadnutého uznesenia.

11. Ústavný súd na základe týchto záverov konštatuje, že medzi napadnutým uznesením mestského súdu a obsahom označených práv sťažovateľky neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru

o jeho porušení. Ústavnú sťažnosť preto odmietol ako zjavne neopodstatnenú v celom rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu